O prelungire a privirii surprinsă în imagini

On Septembrie 09, 2021

Acesta este secretul artei: să privești la suprafață marea ca și când i-ai măsura din priviri abisurile.

Într-o bună zi voi scrie un tratat despre artă, privind doar marea, ascultându-i valurile, admirându-i vastitatea. De altfel, cred că acesta este secretul artei: să privești la suprafață marea ca și când i-ai măsura din priviri abisurile. Şi nu-i așa că artă este marea văzută din albastrul unor ochi imaginari, cu care se poate da o replică de culoare unei imagini devenită simbol al misterului și totodată al existențelor abisale, al adevărului păstrat în adâncimea de taină a lumii?

Mi se pare că în fața ochilor mei se deschide un tablou cuprinzător al frumoaselor vremuri de altădată, cu efect dublu asupra rememorării unui episod consemnat de istoria artei, prin diversitatea formelor pe care le iau valurile într-o viziune neconsolidată asupra lumii. Aici, optez pentru preluarea voită sau întâmplătoare a unei teme adusă în actualitate de expresioniștii abstracți: *"Iniathyessia"* , adică rememorarea unei amintiri din trecut și metamorfozarea ei în pictură.

Văd nisipul de pe țărm, și aproape că îl ignor pe cel cu adevărat fin din mare. Iar oamenii fără Dumnezeu vor continua să-l caute pe Dumnezeu, chiar dacă EL se află pretutindeni, dar nu întotdeauna la vedere.

Sincer vorbind, aceasta este impresia pe care mi-o face marea: că trebuie să găsesc adevărul ascuns al lumii, taina Logosului Divin, într-un depozit de forme-valuri și ipostaze-valuri, încât arta căreia urmează să-i dau formă să evidențieze imaginea unui tablou susținut de accente de clarobscur. Un tablou capabil să dea o replică de proporții imaginii Absolutului.

Leadership: Imaginea pe care o suportă creația ta poate să exprime un sentiment de reînnoire a propriului sine, cu ajutorul unei comparații directe între ceea ce este perceptibil ochiului și ceea ce este ascuns privirii?

Un artist adevărat poate oricând să schimbe coordonatele oricărei științe, cum este leadershipul. Dar un lider nu va avea așa multe lucruri de spus despre știință, cu atât mai puțin despre artă. Bine spunea cineva: *"Totuși liderul își transformăîn artă domeniul în care excelează. Asta îl face și lider și artist."* În acest caz, rugați-l pe acel lider să elaboreze un tratat despre artă, veți avea atunci dovada excelenței sale.

O altă problemă dezbătută în cadrul artei este aceea a privirii care se întâlnește plurivalent cu o realitate mistică. Poate fi vorba despre privirea cu care ochii cercetează orizontul deschis al mării, când culoarea mării se transformă în aurie la vremea asfințitului, oglindindu-se spectaculos numai în sufletul pictorului suprarealist, al admiratorului de castele, fapt care dă viață și culoare subiectelor sale.

Alteori marea nu este văzută doar ca o reflecție asupra sensibilității artistice omenești, ci ca un microcosmos al relației dintre Creator și Opera, mai ales ca o incursiune în liniștea sufletului care ne face înțelegători în curgerea vieții. Și cine ar înțelege cu adevărat limba valurilor atunci când ele îmbrățișează țărmul, poate că ar afla mai multe taine. Poate că atunci ar surprinde mai ușor tabloul umblător al frumoaselor vremuri de altădată.

M-am atașat profund de tradiția marii picturi universale, la fel cum în cele mai frumoase momente de liniște m-am atașat de reflexia razelor pe care asfințitul o aduce drept argument al faptului că pictura trebuie să aducă lumină în viața omului. Ca mișcarea unei lanterne într-o încăpere întunecoasă, ochii mei încearcă să sondeze adâncurile de nepătruns ale mării, să împărtășească în timp real descoperirile și cu alții, dar fără să părăsesc uscatul.

Leadership: Poți să privești o creație artistică prin prisma unor eventuale similitudini cu propriul destin, așa încât să prețuiești acea senzație de uniune a Eului cu o lume a îndurării și tăcerii ?

Uneori sunt bântuit de idei fanteziste, cum că Dumnezeu și-a ascuns împărăția în adâncuri, pentru ca numai cei cu o vedere foarte profundă să scoată la iveală dedesubturile unei existențe aproape nebănuite. La acest tipar de gândire apare și replica: cine rămâne cu desăvârșire necunoscut duce întotdeauna o existență singuratică, purtând în sine amintirile unei copilării nefericite, ceea ce dă structurii sale sufletești o sensibilitate crescută. De aceea culoarea este o prelungire fizică a nervilor exacerbați, cum bine spunea istoricul englez Herbert Read.

Iar un artist care încearcă să-l cunoască pe Dumnezeu trebuie să îndure greutatea mării, înainte de a contempla infinitul mării cufundat în propriile gânduri. Sau, ar putea să contemple multiplele ipostaze ale mării, celebrând□o ca pe o matrice a existenței ireale prin raportarea acesteia la diferite reprezentări, sentimente și gânduri ale spiritului. Adâncimi care nu sunt cunoscute nemijlocit, ci așa cum preciza filozoful Georg Wilhelm Friedrich Hegel, ele trebuie scrutate numai prin îndreptarea propriului spirit asupra lumii interioare

În cercul imperfect al universului meu optic se conturează perfecțiunea acelei mișcări oscilatorii, a unei energii stăpânite pe o suprafață nelimitată, constând din trilioane de litri de apă. Nu este chip să opresc această continuă alternare a creației și a energiei oceanice, decât cu senzația de a mă fi trezit dintr-un somn lung. Un deja-vu îmi străfulgeră pentru o fracțiune de secundă mintea, mă aruncă înapoi în vremurile din urmă, ca apoi să trezească în mine un fel de nostalgie după ceva inefabil inexprimabil, care se amplifică tot mai mult. Marii artiști cunosc deja acest sentiment și știu cum să-l învingă.

Şi, până la urmă, ochii mei continuă să caute adevărul descriptibil și riguros al unei imagini sigure și complete: cea a unui bătrân care, singur într-o barcă, poate să liniștească valurile și să simtă marea într-o manieră intensă și profundă.

Un artist adevărat nu va încerca niciodată să surprindă depărtarea unui orizont nou, sau adâncurile unei lumi subacvatice, fără să stăpânească realitatea din apropierea propriei ființe.

O prelungire a privirii surprinsă în imagini se materializează într-o reflecție asupra sensibilității artistice omenești dacă încercăm să vedem totul din jur ca fiind o expresie a confruntării cu gândurile și emoțiile din care se compune o viziune, o experiență mistică, o extrapolare a lumii efemere.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-prelungire-a-privirii-surprinsa-in-imagini.html